

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 71.

Ellevte Session.

25de Møde.

Dnsdagen den 18de Januar Kl. 1.

(Fortsat.)

Oppermann (fortf.): Jeg troer, at jeg allerede har sagt, at jeg ikke er aldeles sikker paa, at jeg har forstaaet den ærede Forslagsstiller rigtigt. Naar den ærede Forslagsstiller forøvrigt arbejder hen til, at man i Communerne, saavel i de mindre som i de større, skal komme ind paa det samme System, som vi have arbeidet hen til i Statshuisholdningen, at man nemlig skal samle Indtægterne til een Sum og Afgifterne til een, der udredes af det Resultat, der fremgaaer af de forskellige til eet Beløb samlede Indtægtskilder, saa troer jeg, at han har fuldkommen Ret. Jeg troer, at den Tid maa være forbi, at man, selv i den mindste Commune, vil paalægge en særlig Stat for hver særlig Anvendelse, man har for Pengene; og i saa Henseende kan jeg ganske tiltræde, hvad han har ytret. Der staaer nu nærmest tilbage for mig at omtale det sidste Afsnit, og da er der i § 9 et Punkt, som jeg vil tillade mig at henlede Opmærksomheden paa. Der staaer nemlig her, at vedkommende Amtmand skal lade opgjøre for hvert Sogn, hvori der findes Skove, hvor mange Tønder Land der i Gjennemsnit regnes paa en Tønde Ager og Engs Harkorn, ny Matricul. Jeg troer, at det vilde være simplere, om man lod denne Opgjørelse skee i Matriculcontoiret. Med Hensyn til den Maade, hvorpaa Forslaget vil have Skovskylsætningen i værkfat, har jeg adskillige

Bemærkninger at gjøre, idet jeg der meget skarpt maa skjelne imellem den ærede Forslagsstillers Forslag saaledes, som det efter Ordlyden er, og saa det Princip for Skovgrundens Skylsætning, som han udtalte. Jeg vil tage det Sidste først. Saavidt jeg erindrer, har et lignende Forslag angaaende Principet for Skovskylsætningen været udtalt og til Forhandling i den Commission, som i Forsummeren 1857 behandlede Skovskylsætningen. Dette Forslag blev, saavidt jeg husker, stillet subsidiært af et andet Medlem af Commissionen og af mig. Jeg bemærker, at jeg her udtrykkelig refererer mig til, hvad jeg kan huske, thi jeg har med Villie unbladt at efterlede, hvad jeg i den Sag har ytret, hvilket forøvrigt kun for den mindste Deel ligger for i den trykte Beretning. Grunden til, at jeg ikke har gjort det, ligger ikke i, at jeg har næret mindste Tvivl om, at jeg vilde have faaet Afgang til Commissionens Forhandlingsprotokol, dersom jeg havde ønsket det; men jeg har ikke villet gjøre det af den simple Grund, at dersom der er Noget af det, som jeg dengang har ytret, som jeg ikke nu kan huske, saa maa dette Noget vist ikke have været videre godt eller værd at holde paa. Jeg har med eet Ord ikke villet have, at min Dom eller Anskuelse af denne Sag skulde forstyrres af Minder om Forhandlinger, der vare alt Andet end interessante eller opmuntrende for mig. Altsaa, det Princip, som den ærede Forslagsstiller har udtalt med Hensyn til Skovgrundens Skylsætning, kan jeg i dets inderste Grund og Røerne ikke Andet end vedkjende mig som et Princip, jeg kan støtte og finde meget forsvarligt; dermed være det ikke sagt